

With much love and thanks
to my Macedonian Readers!

Elizabeth Jay x

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот

Into the darkest corner

© Elizabeth Haynes 2011

Оригинално издадена: 2011, Myriad Editions Ltd
www.myriadeditions.com

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2012

Превод Ивана Николовска

Коректура Симона Давкова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

skri ena vo
naj mra^ni ot agol

el i zabet hej ns

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Суд Ланкастер

Против обвинетиот: Брајтман

Среда, 11 Мај, 2005 година

Утринска сесија

Судија: Господин Нолан

**За Венди Џорџ и Џеки Моцицки -
силни и инспиративни жени**

Господин Меклин: Ве молам кажете го Вашето целосно име.

Господин Брајтман: Ли Ентони Брајтман.

Господин Меклин: Ви благодарам. Сега, господине Брајтман, Вие бевте во врска со госпоѓицата Бејли, дали е тоа точно?

Господин Брајтман: Да.

Господин Меклин: Колку долго?

Господин Брајтман: Ја запознав кон крајот на октомври во 2003 година. Се гледавме до средината на јуни минатата година.

Господин Меклин: И како се запознавте?

Господин Брајтман: На работа. Јас бев на задача и се случи да ја запознаам во текот на таа операција.

Господин Меклин: И започнавте врска?

Господин Брајтман: Да.

Господин Меклин: Вие рековте дека врската завршила во јуни. Дали тоа беше заедничка одлука?

Господин Брајтман: Работите не беа како што треба подолго време. Кетрин беше многу љубоморна поради тоа што јас поминував долго време на работа и во тие периоди не бев со неа. Таа беше убедена дека имам афера.

Господин Меклин: А имавте ли?

Господин Брајтман: Не. Мојата работа по природа е таква, често не сум дома по неколку дена и воопшто не смеам да дискутирам за работата со никој, дури ни со мојата девојка. Не смеам да кажувам каде сум или кога ќе се вратам дома.

Господин Меклин: Дали времето кое го поминувавте надвор од дома, времето во кое не бевте со госпоѓицата Бејли, предизвикуваше расправи и помеѓу вас?

Господин Брајтман: Да. Таа постојано ми го проверуваше мобилниот телефон во потрага по пораки од други жени, бараше да знае каде сум бил, со кого сум се гледал. Кога се враќав од работа, сè што сакав јас беше да заборавам на задачите и малку да се опуштам. Почнав да се чувствувам како повеќе воопшто да немав шанса да го правам тоа.

Господин Меклин: Па ставивте крај на врската?

Господин Брајтман: Не. Понекогаш се каравме, но јас ја сакав. Знаев дека таа има некои емоционални проблеми. Секогаш кога ме напаѓаше си велев дека не е нејзина вина.

Господин Меклин: На какви „емоционални проблеми“ мислите?

Господин Брајтман: Па, таа ми кажа дека во минатото имала проблеми со вознемиреност и растроеност. Колку повеќе време поминував со неа, толку повеќе ги гледав тие работи како излегуваат на виделина. Таа знаеше да излезе на пијалак со пријателките или да пие дома сама и кога јас ќе се приберев едноставно почнуваше расправија без причина и ми се истураше мене.

Господин Меклин: Со оглед на Вашето спомнување на емоционалните проблеми, би сакал да Ви поставам уште некое прашање во врска со тоа. Дали Вие, во текот на вашата врска, видовте некој доказ дека госпоѓицата Бејли би можела самата да се повреди или да си наштети себеси во времиња на емоционален стрес?

Господин Брајтман: Не. Нејзините пријателки ми кажаа дека таа во минатото се сечела по рацете.

Господин Луис: Приговор, Почитуван Судија. Сведокот не беше прашан за мислењата на пријателките на госпоѓицата Бејли.

Судија Нолан: Господине Брајтман, Ве молам држете се до прашањата кои Ви се поставени. Ви благодарам.

Господин Меклин: Господине Брајтман, споменавте дека госпоѓицата Бејли Ви се „истурала“ Вам. Може ли да ми објасните што мислите со тоа „истурање“?

Господин Брајтман: Таа врескаше, ме туркаше, ми удираше шлаканици, ме клоцаше. Такви работи.

Господин Меклин: Била насилна со Вас?

Господин Брајтман: Да. Па, да. Беше.

Господин Меклин: Што би рекле вака грубо, колкупати се има случено тоа?

Господин Брајтман: Не знам. Не броев.

Господин Меклин: И што правевте Вие во овие ситуации кога таа Ви се „истураше“?

Господин Брајтман: Обично се повлекував. Доволно се справувам со такви работи на работа; навистина не ми требаат и кога ќе се приберам дома.

Господин Меклин: Дали Вие некогаш бевте насилен кон неа?

Господин Брајтман: Само последниот пат. Таа ме заклучи во куќата и го имаше скриено клучот некаде. Комплетно полуде. Јас во моментот работев на многу тешка задача на работа и нешто во мене пукна. Па ја удрих и јас неа. Тоа ми беше првпат да удрам жена.

Господин Меклин: Последниот пат - за кој датум зборуваме овде поточно?

Господин Брајтман: Ова се случи во јуни. На 13-ти, мислам.

Господин Меклин: Ќе сакате ли да ни кажете нешто повеќе за тој ден? Раскажете ни го.

Господин Брајтман: Претходната ноќ имав останато да спијам кај Кетрин. Тој викенд бев на должност, па тргнав на работа пред таа да се разбуди. Кога се вратив во нејзината куќа таа вечер, таа беше дома и имаше пиено. Ме обвини дека сум го поминал денот со друга жена - истата работа која ја слушав речиси секој ден. Некое време ја слушав и трпев, но после неколку часа веќе ми дојде преку глава. Тргнав да си заминам, но таа ја имаше заклучено влезната врата.

- Господин Брајтман:** Врескаше, ми се дереше и ме пцуеше без престан, ме шлапаше со двете раце и ми го гребеше лицето. Ја турнав наназад, не многу силно, само колку да ја тргнам од мене. Тогаш таа повторно ми се фрли и јас ја удрих.
- Господин Меклин:** Како ја удрихте, господине Брајтман? Каков удар беше тоа? Тупаница, шлаканица?
- Господин Брајтман:** Ја удрих со затворена дланка.
- Господин Меклин:** Разбирам. И што се случи тогаш?
- Господин Брајтман:** Таа не сакаше да престане. Почна посилено да се дере и повторно се фрли кон мене, па јас повторно ја удрих. Претпоставувам дека има шанси вториот пат да беше посилено. Таа падна наназад, па јас отидов до неа да видам дали е добро, да ѝ помогнам да стане. Мислам дека тогаш мора да сум згазнал на нејзината рака. Таа вресна, ми се развика и фрли нешто кон мене. Тоа беше клучот од вратата.
- Господин Меклин:** Што направивте после тоа?
- Господин Брајтман:** Го зедев клучот, ја отклучив вратата и си заминав.
- Господин Меклин:** Во колку саат беше тоа?
- Господин Брајтман:** Мора да било околу седум, седум и петнаесет.

- Господин Меклин:** А кога ја оставивте, во каква состојба беше таа?
- Господин Брајтман:** Сè уште врескаше и се дереше.
- Господин Меклин:** Повредена ли беше, крвареше ли?
- Господин Брајтман:** Мислам дека малку крвареше.
- Господин Меклин:** Може ли малку подетално да ни објасните, господине Брајтман?
- Господин Брајтман:** Таа имаше малку крв на лицето. Не знам од каде беше крвта. Немаше којзнае колку многу.
- Господин Меклин:** А Вие, имавте ли некоја повреда?
- Господин Брајтман:** Имав неколку гребаници.
- Господин Меклин:** Сметавте ли дека можеби ѝ треба медицинска нега?
- Господин Брајтман:** Не.
- Господин Меклин:** И покрај тоа што таа крварела и плачела?
- Господин Брајтман:** Не се сеќавам дали плачеше. Додека ја напуштав куќата, таа се дереше и ме пцуеше. Ако ѝ требала медицинска нега, верувам дека можела самата да се погрижи за тоа без моја помош.
- Господин Меклин:** Разбирам. Па, откако ја напуштивте куќата во 07:15 часот, дали после тоа повторно ја видовте госпоѓицата Бејли?

Господин Брајтман: Не. Не ја видов повторно.

Господин Меклин: Ја контактиравте ли телефонски?

Господин Брајтман: Не.

Господин Меклин: Господине Брајтман, сакам многу внимателно да размислите пред да ми го одговорите следново прашање. Како се чувствувате сега во врска со инцидентите од тој ден?

Господин Брајтман: Жалам и се каам за сè што се случи тој ден. Искрено и длабоко. Ја сакав Кетрин. Ја имах побарано за жена. Немав претстава дека е толку емоционално растроена и ужасно посакувам да не ѝ возвратев со иста мера тој ден. Посакувам едноставно повеќе да се потрудев да ја смирам.

Господин Меклин: Ви благодарам. Немам повеќе прашања, Почитуван Судија.

- ВКРСТЕНО ИСПРАШУВАЊЕ -

Господин Луис: Господине Брајтман, дали би ја опишале вашата врска со госпоѓицата Бејли како сериозна?

Господин Брајтман: Јас мислев дека е сериозна, да.

Господин Луис: Дали Ви е јасно дека дел од условите на Вашиот договор за вработување е да го информирате Вашиот работодавач за промените во Вашиот личен живот, а тоа вклучува и обелоденување на детали за Вашите врски?

Господин Брајтман: Да.

Господин Луис: А Вие сепак избравте да не информирате никого на работа за Вашата врска со госпоѓицата Бејли, зарем не беше така?

Господин Брајтман: Имав намера да го направам тоа кога ја побарав Кетрин за жена. Требаше да ги обновам формуларите од работа на крајот од септември, па секако ми беше во план да го спомнам тоа тогаш.

Господин Луис: Сега, би сакал да обрнете внимание на доказот ВЛ/1 - ова се наоѓа на страна 14 од документот со докази - а тоа е изјавата на полицаецот Вилијам Леј. Полицаецот Леј Ве уапсил во вторник на 15-ти јуни 2004 година на Вашата домашна адреса. Во неговата изјава тој наведува дека кога Ве прашал за госпоѓицата Бејли, Вашата прва изјава била - и овде цитирам: „Не знам за кого зборувате“. Дали е тоа точно?

Господин Брајтман: Не се сеќавам што точно реков.

Господин Луис: Ова е жената за која упорно тврдите дека сте ја сакале, дека сте имале намера да се ожените со неа. Во право ли сум?

Господин Брајтман: Полицајците Леј и Њуман се појавија во мојата куќа во шест часот наутро. Тоа ми беше прво утро да легнам да спијам после три цели ноќи работење. Штотуку имав легнато во кревет. Бев дезориентиран.

Господин Луис: Кога Ве испрашуваа во полициската станица Ланкастер подоцна истиот ден, дали Вие исто така изјавивте дека - и овде повторно Ве цитирам од Вашата изјава: „Таа беше само една девојка која ја истражував. Добра беше кога си заминав од кај неа. Имаше емоционални проблеми, некои проблеми со менталното здравје.“?

Господин Брајтман: *(нечујно)*

Судија Нолан: Господине Брајтман, може ли да зборувате малку погласно?

Господин Брајтман: Да.

Господин Луис: Па, дали госпоѓицата Бејли беше дел од некоја Ваша истрага?

Господин Брајтман: Не.

Господин Луис: Немам повеќе прашања.

Судија Нолан: Ви благодарам. Во тој случај, дами и господа, ќе направиме една пауза за ручек.

Четврток 21 јуни 2001

Кога стануваше збор за избор на ден за умирање, најдолгиот ден во годината беше исто толку добар колку што би можел да биде и кој било друг.

Наоми Бенет лежеше на дното од ендекот со отворени очи додека крвта која ја одржуваше во живот во нејзините дваесет и четири години се слеваше во бара под неа.

Додека се онесвестуваше и овестуваше, таа размислуваше за иронијата на сето ова: ѝ беше јасно дека сега ќе умре - после толку преживевани работи и баш во моментот кога мислеше дека слободата ѝ е на дланка - и тоа од рацете на единствениот човек кој вистински ја сакаше и кој ѝ имаше покажано добрина во животот. Тој стоеше на работ од каналот над неа, неговото лице беше во сенка додека сонцето светеше низ светлозелените листови и фрлаше сјај врз него, правејќи ја неговата коса светла како да имаше ореол над главата. Чекаше.

Крвта ѝ ги наполни белите дробови и таа почна да кашла, исфрлајќи црвени меури кои ѝ слетуваа на брадата.

Тој стоеше неподвижно, со едната рака на лопатата, ја гледаше крвта која истекуваше од неа, се воодушевуваше на нејзината прекрасна боја - течен рубин - и размислуваше за тоа како дури и додека умираше таа сè уште беше најубавата жена која некогаш ја имаше видено. Кога течењето на крвта се забави до обично капење, тој се сврте и погледна кон пустата, ничија земја која се протегаше од индустријалната зона до почетокот на земјата со фармите. Никој не доаѓаше таму, дури ни луѓе кои ги шетаа своите кучиња; земјата беше груба и покриена со производствено ѓубре кое се собирало низ декадите, треви израснати низ стари нефункционални кабли, кафена течност истечена од 'рѓосани буриња за нафта и, на работ, под долгиот ред лимонови дрва, три метри долг канал во кој се собираше валкана вода кога врнеше, пред да се слее во реката.

Поминаа неколку минути.

Таа беше мртва.

Ветрот почна да се засилува и тој погледна низ крвот од листови кон облаците кои се бркаа по небото.

Полека се симна по грубата земја кон дното на каналот, користејќи ја лопатата како потпора и тогаш, без колебање, ја закопа во нејзиниот череп. Лопатата круто отскокна со првиот удар, а потоа испушти тапо крчкање кога ја скрши коската и кога се вкопа во нејзиното месо. Тој продолжи да удира, уште еднаш и уште еднаш, тешко дишејќи од напорот, смачкувајќи ѝ го лицето, кршејќи заби, коски и месо и претворајќи ги во една грозоморна мешавина.

После тоа, таа повеќе не беше неговата Наоми.

Тој го употреби ножот повторно, овој пат за да ѝ ги отсеке отпечатоците од прстите, еден по еден. А потоа и нејзините дланки. Продолжи да сече сè додека не остана ништо според што би можела да се идентификува. На крајот, тој ја употреби крвавата лопата за да ја покрие со земја, песок и ѓубре кои се имаа собрано во каналот. Работата не беше многу добра. Насекаде имаше крв.

Но кога заврши - бришејќи ги солзите кои ги лееше од моментот кога таа изненадено го изговори неговото име, баш пред да ѝ го пресече грлото - првите капки дожд почнаа да паѓаат од затемнетото небо.

Среда 31 Октомври 2007

Ерин стоеше покрај вратата речиси цела минута; можев да го видам нејзиниот одраз на затемнетиот прозорец. Јас продолжив да ги вратам страниците на документот на екранот, прашувајќи се како беше можно надвор веќе да е темно кога исто така беше темно утрово кога излегов за на работа.

„Кети?“

Ја свртев главата. „Извини“, реков, „одлетав со паметот. Што?“

Таа се потпре на вратата со едната рака на колкот, а нејзината црвенкаста коса фатена во пунца. „Реков, при крај ли си со работата?“

„Не баш. Зошто?“

„Не заборавај дека вечерва е забавата за заминувањето на Емили. Ќе дојдеш, така?“

Повторно се свртев кон екранот. „Да бидам искрена, не сум сигурна - морам да го завршам ова. Оди ти. Јас подоцна ќе се обидам да наминам ако можам.“

„Добро“, рече таа конечно. Се обиде драматично да замине, иако тие нејзини потпетици воопшто не креваа врева.

Не вечерва, си помислив. Особено не вечерва. И така едвај најдов сили да се сломам да одам на ебената божиќна забава, па сега ми требаше уште да излезам да славам нечие заминување и тоа на личност која едвај ја познавав. Тие ја планираа божиќната забава уште од август и, ако се прашувам јас, славењето на Божиќ кон крајот на ноември е проклето рано, но тоа е датумот кој сите го избраа. Сите тие се забавуваат од ноември, па до Божиќ. Рано или не, ќе морав да одам, во спротивно знаев што ќе ми се зборува зад грб, дека не сум „тимски играч“ и што уште не, а само Бог знае колку ми е потребна оваа работа.

Веднаш штом последната личност ја напушти канцеларијата, јас го затворив документот и го исклучив компјутерот.

Петок 31 Октомври 2003

Петок вечер, Ноќта на вештерките, сите барови во градот крцаа. Во Чешир Армс имав пиено вотка со сок од јаболка и некако ги изгубив Клер, Луиза и Силвија, а стекнав нова пријателка, Кели. Кели одела во истото училиште како и јас, иако јас не ја помнев. Тоа не беше проблем за ниедна од нас двете; Кели беше облечена како вештерка без метла, во портокалови хеланки и

пластична црна перика, јас како невеста на сатаната, во тесен црвен сатенски фустан и свилени чевли со црвена боја како цреша кои ме чинеа повеќе и од фустанот. Веќе неколкупати вечерта имав почувствувано машки раце на мене, божем не сакајќи, додека поминував.

До еден часот, поголемиот дел од луѓето веќе се упатуваа кон ноќниот автобус, кон такси возилата или се оддалечуваа од центарот на градот во студената ноќ. Јас и Кели се упативме кон барот Ривер со оглед на тоа што тоа беше единственото место каде имаше шанси да влеземе во тоа време.

„Колку само ќе ќариш нешто со тој фустан вечерва, Кетрин“, рече Кели низ тропкањето на нејзините заби.

„Ебено се надевам на тоа, доволно го платив.“

„Мислиш ли дека ќе има нешто пристојно овде?“ рече таа, надежно сиркајќи кон огромната редица.

„Се сомневам во тоа. Како и да е, мислев дека ти рече дека се откажуваш од мажи?“

„Реков дека се откажувам од врски. Тоа не значи дека се откажувам од секс.“

Беше нездравно ладно и почнуваше да роси, силниот ветер ја разнесуваше миризбата на петочната ноќ околу мене и ми го креваше здолништето околу нозете. Го стегнав палтото посилено, прекрстувајќи ги рацете преку градите.

Се упативме кон ВИП влезот. Се сеќавам дека се запрашав дали ова беше добра идеја и дали можеби беше подобро тука да ја завршам ноќта, кога сфатив дека Кели веќе ја имаа пуштено внатре, па тргнав да ја следам. Патот ми го блокираше еден сид од темно сив костум. Погледнав нагоре и видов неверојатно сини очи, кратка руса коса.

Тоа не беше личност со која човек би сакал да се расправа.

„Чекај“, рече гласот и јас погледнав во вратарот. Тој не беше толку крупен како другите двајца, но сепак беше повисок од мене. Имаше многу привлечна насмевка.

„Здраво“, реков. „Смеам ли да влезам со пријателката?“

Тој запре за момент и погледна во мене, задржувајќи го погледот малку подолго од нормалното. „Да“, рече тој конечно. „Се разбира. Само што...“

Чекав да продолжи. „Само што, што?“

Тој погледна кон другите вратари кои разговараа со некои тинејџерки кои многу напорно се обидуваа да влезат.

„Само што за секунда не можев да си поверувам на среќата, тоа е сè.“

Јас му се насмеав на храброста. „Значи ноќва не ти била многу добра?“

„Имам фетиш за црвени фустани“, рече тој.

„Мислам дека овој нема да ти биде точен.“

Тој се насмеа и го крена јажето од едната страна за да ме пушти да влезам. Почувствував дека ме гледаше додека ѝ го предавав палтото на девојката кај зачалките, па ризикував со еден поглед кон вратата и повторно го видов. Тој само стоеше и ме гледаше. Му упатив една насмевка и тргнав по скалите кон шанкот.

Сè што сакав таа вечер беше да танцувам додека не ми отрпне целото тело, да им се насмевнувам и смеам на луѓе со мојата нова најдобра пријателка, да се движам во тој црвен фустан додека не привлечам нечиј поглед, било чиј и - најдобро од сè - да најдам некој темен агол во клубот и да имам секс залепена за некој сид.

Четврток 1 Ноември 2007

Ми требаше многу, многу долго време за да излезам од станот утрово. Не беше поради ладното време, иако се чини дека на греенето во станот му треба цела вечност за да постигне нешто. Не беше ни поради темнината. Јас секој ден станувам пред пет часот; тоа време е темно уште од септември.

Станувањето не е мојот проблем, излегувањето од дома е мојот проблем. Откако ќе станам, откако ќе се истуширам и облечам и откако ќе појадувам, започнувам со процесот на проверување дали станот е безбеден пред да одам на работа. Процесот е сличен на оној низ кој поминувам секоја вечер, но полош на некој начин затоа што наутро знам дека времето е против мене. Навечер, можам да ја поминам и цела ноќ во проверки ако сакам, но наутро знам дека морам да одам на работа, па времето ми е ограничено. Морам да ги оставам завесите во ходникот и трпезаријата, покрај балконот, раширени точно до одредена точка секој ден затоа што во спротивно не можам повторно да влезам во станот. На секоја од вратите кои гледаат кон градината има по шеснаесет коцки стакло; завесите мора да бидат доволно отворени за да можам да видам осум од коцките со стакло на секоја врата ако погледнам кон станот од патеката од задниот дел на куќата. Ако низ другите делчиња од стаклото се гледа макар милиметар од трпезаријата или ако видам дека завесите не висат исправени како што треба, тогаш морам да се вратам во станот и да ги почнам проверките одново.

Навистина се усовршив во погодувањето на сите детали, но сепак ми треба долго време. Колку подобро и подетално го правам тоа, толку помали се шансите да се најдам на патеката зад куќата колнејќи ја мојата невнимателност и погледнувајќи на часовникот.

Вратата е особено лоша. На последното место каде што живеам, во еден никаков подрум во Килбурн, таму барем имав сопствена влезна врата. Тука морам да ја проверувам вратата од станот точно шест до дванаесет пати, а потоа треба да ја проверувам и вратата од влезот на куќата.

Станот во Килбурн имаше влезна врата, но одзади немаше ништо, ниту задна врата, ниту прозорци. Се чувствував како да живеам во пештера. Немав никаков излез за бегство што значеше дека таму никогаш не се чувствував навистина безбедно. Тука работите се многу

подобри: имам француски врати кои водат до мал балкон. Токму под балконот е покривот на шупата која е заедничка на сите станови, иако не знам дали некој друг ја користи. Можам да излезам низ француските врати, да скокнам на покривот на шупата и оттаму да се спуштам на тревата. Да претрчам низ градината и да излезам низ портата директно кон улицата зад куќата. Можам да го направам тоа за помалку од половина минута.

Понекогаш морам да се вратам назад и повторно да ја проверам вратата од станот. Ако некој од другите станари ја има оставено вратата од влезот ширум отворена, тогаш дефинитивно морам да се вратам и да ја проверам вратата од станот. Секој би можел да влезе.

Ова утро, на пример, беше едно од најлошите.

Не само што влезната врата не беше заклучена, таа беше и малку отворена. Кога посегнав по неа, еден човек во костум ја турна кон мене за да отвори, што ме натера буквално да скокнам. Зад него имаше друг човек, помлад, висок, облечен во фармерки и блузон со качулка. Главата му ја врамуваше темна коса, лицето не му беше избричено, а зелените очи му беа уморни. Тој ми се насмевна и немо ја отвори устата велејќи „извини“, што малку помогна.

Костумите сè уште ме вадат од памет. Се обидов воопшто да не гледам во костумот, но го слушнав човекот кој го носеше како зборуваше додека се качуваше по скалите. „...овој штотуку се ослободи, ќе мора да реагираш брзо и веднаш да се вселиш ако го сакаш.“

Значи агент за недвижности.

Студентите од Кина кои живеат на последниот кат мора конечно да одлучиле да се преселат. Тие повеќе не беа студенти, дипломираа летото - тоа беше забавата која траеше цела ноќ додека јас лежев во мојот кревет под нив, слушајќи ги чекорите кои маршираа нагоре надолу по скалите. Вратата од влезот беше отклучена цела ноќ. Јас имав направено барикада пред мојата врата со тоа што ја истуркав трпезариската маса и ја

залепив пред неа, но вревата секако ме остави будна и вознемирена цела ноќ.

Го гледав вториот човек кој го следеше оној во костумот по скалите.

Како да не бев доволно исплашена, човекот во фармерките се сврте на половина пат од скалите кон првиот кат и повторно ми се насмевна, овој пат покајнички, превртувајќи со очите како веќе да му беше смачено од гласот на агентот. Јас почувствував како бесно црвенеам. Многу долго време помина од последниот пат кога имав погледнато непознат човек во очи.

Ги слушав чекорите упатени кон последниот кат, а тоа значеше дека поминале покрај вратата од мојот стан. Погледнав на часовникот - веќе беше 08.15! Не можев едноставно да заминам и да ги оставам во куќата.

Знаев дека цврсто ја имав затворено вратата од мојот стан. Ја заклучив бравата, а потоа добро ја проверив со тоа што ја затресов вратата неколкупати. Го допрев работ од рамката на вратата со врвовите од прстите за да се осигурам дека вратата беше добро залепена за рамката. Ја повлекох кваката шестпати за да бидам сигурна дека е добро затворена. Еден, два, три, четири, пет, шест. А потоа повторно рамката од вратата. А потоа кваката, шестпати. Еден, два, три, четири, пет, шест. Потоа резето. Уште еднаш. Потоа рамката. И на крајот кваката. Шестпати. Го почувствував олеснувањето кое доаѓа секогаш кога ќе успеам да го направам ова како што треба.

И покрај тоа што знаев, јас се стрчав нагоре по скалите кон мојот стан, чадејќи од уши што овие двајца идиоти направија повторно да доцнам на работа. Некоје време седев на работ од креветот со очите вперени на таванот како да можев да ги видам преку него. За целото време се борев со потребата повторно да почнам да ги проверувам сите прозорци.

Се концентрирав на дишењето, со затворени очи, обидувајќи се да го смирам моето подивено срце. Нема да се задржат многу долго, си реков. Тој само гледа.

Нема да се задржат долго. Сè е во ред. Станот е безбеден. Јас сум безбедна. Проверив сè правилно како што треба пред да излезам. Вратата е затворена. Сè е во ред.

Одвреме-навреме тивки звуци правеа да потскокнам, иако звучеа како да доаѓаа од многу далеку. Отворање на фиока? Можеби. Што ако отвореа прозорец таму? Можев да чујам тивко мрморење, премногу далечно за да ги разберам зборовите. Се запрашав колку пари бараа за тој стан - можеби беше пофино да се качам повисоко. Но тогаш не би го имала балконот. Колку и да сакам да сум далеку и недостижна, подеднакво е важно и да имаш излез за бегане.

Погледнав на часовникот - речиси петнаесет до девет. Што правеа тие горе, да му се плукнам? Направив голема грешка со тоа што погледнав во прозорецот од спалната соба и тогаш, се разбира, морав да го проверам. И тоа го почна циклусот, па морав повторно да почнам со вратата. Веќе бев на втората проверка, стоев качена на капакот од тоалетната шолја, проверувајќи го прозорецот во тоалетот со врвовите од прстите, иако тој прозорец воопшто не се ни отвора, кога ја слушнав вратата горе како се затвора, а потоа и звукот на чекори надолу по скалите.

„...барем соседството е безбедно. Нема потреба да се грижиш ако го оставиш автомобилот надвор.“

„Аха, добро, јас најверојатно ќе се движам наваму-натаму со автобус. Или можеби со мојот велосипед.“

„Мислам дека има заедничка шупа во градината; ќе проверам кога ќе се вратам во канцеларија.“

„Нема гајле. Јас најверојатно ќе го оставам во влезот.“

Да го остава во влезот? Проклет безобразник. Како влезот да не беше доволно хаотичен сега. Но добро, можеби во тој случај и некој друг освен мене ќе има навика да ја заклучува вратата од влезот.

Завршив со проверката, а потоа ја заклучив вратата од станот. Не беше многу лошо. Почекав да се јави вознемиреноста, потребата да почнам одново, уште

една рунда, но добра бев. Го имав направено како што треба и тоа само од двапати. Куќата беше тивка, што ги правеше работите полесни. Најдобро од сè, вратата од влезот овој пат беше цврсто затворена што значеше дека човекот во фармерките ја имаше добро затворено зад себе. Можеби тој сепак немаше да биде лош сосед.

Беше речиси 09.30 часот додека конечно да се симнам во подземната железница.

Вторник 11 Ноември 2003

Вториот пат кога го видов, споменот беше целосно исчезнат и некое време само гледав во него. Згоден, сензуални усни, дефинитивно ми изгледаше познато - некој со кој сум се бакнувала во некој бар?

„Ти не се сеќаваш“, рече тој со очигледно разочарување во гласот. „Носеше црвен фустан, јас бев на врата во Ривер.“

„Ох, се разбира! Извини“, реков, тресејќи со главата како тоа да можеше да ме вразуми. „Јас само... не те препознав без костумот.“ Тоа ми даде причина за добро да го измеркам од глава до петици. Тој носеше шорцеви, патики и црна маица - вистински избор на гардероба за во теретана, но многу поинаков од оној кога го имав видено последен пат.

„Па, тој костум не е многу добар за трчање.“

„Претпоставувам дека си во право.“

Одеднаш станувајќи свесна дека сè уште зјапав во неговите бутови, станав свесна и за тоа дека мора да изгледав ужасно после саат време вежбање во теретаната - врзана коса, прамени од неа залепени на зацрвенетите образи, испотена маица. Прекрасно.

„Па, мило ми е што повторно те гледам“, рече тој, спуштајќи ги очите од моето лице кон градите до ножните прсти и повторно нагоре за делче од секунда.

Не бев сигурна дали беше безобразен или премногу храбар. Но тогаш го заврши меркањето со една малку

искривена насмевка која воопшто не беше безобразна, ниту вулгарна, само многу секси.

„Да, и мене исто. Јас... ќе одам да се истуширам.“

„Добро. Се гледаме наскоро.“ И со тоа, тој се стрча по скалите во теретаната, прескокнувајќи по две одеднаш.

Додека се туширав, се затекнав како посакувам да го сретнев кога доаѓав во теретаната наместо кога заминував. Тогаш ќе можевме нормално да си поразговараме и јас немаше да изгледам како да ме удрил воз. За момент подразмислив за идејата да останам да го причекам во кафетеријата, да почекам да заврши со вежбањето. Дали тоа би изгледало како да сум многу лесна девојка? Многу очајна?

Па, што можам да кажам? Имаше поминато некое време. Последните неколку мажи кои ми се допаѓаа беа забава за по една вечер; понекогаш бев премногу пијана за да се сеќавам на деталите. Се разбира дека немаше ништо лошо во тоа, сакав да уживам додека можам. Имав доволно врски за до тој момент, па уживав во тоа што бев слободна. Можеби беше време да почнам да се смирувам малку. Можеби беше време да почнам да мислам на иднината.

Додека се бришев во празната соблекувална, одеднаш ми светна нешто - не може да изгледав којзнае колку лошо, во спротивно немаше да ме препознае. Последниот пат кога ме имаше видено, јас бев облечена во црвен сатенски фустан, а косата ми беше пуштена врз рамениците. Денес бев облечена во испотена облека за вежбање, немав шминка, а косата ми беше врзана - многу поинаков изглед. А тој сепак ме препозна во истата секунда кога го погледнав - го забележав тоа во неговите очи.

И рече, „Здраво повторно.“

Немав отидено во Ривер оттогаш, иако излегував по неколкупати неделно. Претходниот викенд бев да посетам едни пријатели во Шкотска, навистина исцрпувачки викенд со многу малку спиење - но тоа

не ме спречи за да излезам на пијачка после работа. Во петокот завршивме во Роудхаус, еден нов бар кој штотуку се отвори. Барот беше преполн благодарение на нивните бесплатни пијалаци за отворањето, Сем и Клер двете карија типови уште во првиот половина час откако пристигнавме. Јас некое време танцував и пиев, пиев и танцував, среќна и без друштво, сретнав луѓе кои ги знаев и зборував со нив, се дерев до нивните уши за да бидам чуена во целата таа врева. Таму имаше неколку згодни мажи, но немаше многу кои беа слободни. Оние кои остануваа беа мажи кои ги познавав затоа што претходно сум била со нив или затоа што тие биле со некоја од моите пријателки.

Сега со нетрпение го чекав следниот викенд. Планирав да излезам со Клер, Луиза и нејзината сестра Ема во петок, а после тоа викендот беше само мој. Насмевнувајќи си се, се упатив кон мојот автомобил, мислејќи дека можеби би можеле да наминеме до Ривер.

Понеделник 5 Ноември 2007

Ја избегнувам најголемата гужва во подземната со тоа што заминувам доцна од работа. На почетокот, кога се преселив овде, направив голема грешка со тоа што се туркав низ гужвите во најголемиот метеж за да стигнам дома и паниката стануваше сè полоша со секој нов ден. Околу мене имаше премногу лица кои морав да ги погледнам, премногу тела кои ме притискаа од сите страни. Имаше премногу места за криење, а немаше доволно простор за да можам да бегам. Па така, сега заминувам од работа многу доцна, а тоа надоместува за тоа што доаѓам подоцна отколку што треба. Продолжувам да се движам, нагоре и надолу по скали, по платформата, сè до последниот момент и скокам во возот во последната секунда додека вратите се затвораат. Така со сигурност знам со кого патувам.

Вечерва ми требаше некое време додека да одлучам по кој пат да си одам дома.

Откако ќе излезам од подземната, секогаш се враќам дома по различен пат, некогаш се симнувам на една станица пред мојата, некогаш на една станица после мојата, одам пешки по некој километар, потоа повторно се качувам во автобус или се враќам во подземната.

Најчесто го поминувам последниот километар пеш, одејќи по различни улици. Поминаа две години откако се доселив овде од Ланкастер и веќе го знам транспортниот систем на Лондон како да сум живеела тука цел живот. Ми треба долго време за да стигнам дома и целата процедура ме исцрпува, но не е дека брзам да се приберам. И вака е побезбедно.

Кога се симнав од автобус во Стјувард Гарденс, мојата прошетка до дома беше збогатена со огномет кој рашири кисела миризба во ладниот влажен воздух. Ја поминав улицата Хај, поминав покрај паркот. Свртев круг околу улицата Лоример. Поминав покрај дрворедите - ги мразам дрворедите, но барем се добро осветлени - и отидов одзади кон гаражите. Сирнав над сидот - светлото во мојата трпезарија беше вклучено, завесите полузатворени. Ги избројав шеснаесетте коцки на вратите, по осум на секоја, изгледаа како мали жолти правоаголници со завесите мртво виснати на двете страни. Немаше дополнителна светлина однатре. Никој ги немаше допирано завесите додека не бев дома. Го повторував ова одново и одново додека продолжував да одам. Станот е безбеден, никој нема влегувано внатре.

На крајот од дрворедите, едно остро вртење налево и речиси бев дома - улицата Талбот. Му одолеав на нагонот да отидам до крајот на улицата барем еднаш пред да се вратам назад и вечерва успеав да влезам внатре од прв обид. Си погледнав преку рамо додека го вртев клучот кој го држев подготвен во рака уште откако се симнав од автобус. Ја затворив вратата од влезот зад мене. Ја заклучив и ги напирав краевите со прстите, проверувајќи дали е добро залепена за рамката и внимавајќи да не пропуштам некоја испакнатина која

би можела да значи дека вратата не била затворена како што треба. Ја проверив шестпати, паралелно броејќи: еден, два, три, четири, пет, шест. Ја повлеков кваката, шестпати.

Точно навреме, госпоѓата Мекензи ја отвори вратата од нејзиниот стан на приземјето, стан 1.

„Еј Кети! Како си?“

„Добро сум, фала“, реков, упатувајќи ѝ ја мојата најдобра насмевка. „Како сте Вие?“

Таа кимна, гледајќи ме со накосена глава неколку секунди, како што секогаш прави, а потоа си влезе внатре. Можев да го чујам нејзиниот телевизор кој викаше на цел глас како и секогаш. Вечерните вести. Таа го прави ова секоја вечер. Ниту еднаш ме нема прашано што правам.

Се вратив на мојата проверка, прашувајќи се дали таа намерно го правеше ова за да ме прекине, знаејќи дека ќе морам да почнам од почеток. Добра сум сè додека не се заглавам. Понекогаш се заглавувам, се блокирам. Значи - рамката, вратата - направи го ова како што треба Кети. Немој да задебеш затоа што ќе останеме овде цела проклета вечер.

Конечно завршив со проверувањето на влезната врата. Потоа се качив по скалите. Го проверив горниот кат. Ги начучулив ушите во тишината на куќата, ја слушнав вревата на некоја сирена неколку улици подолу, телевизорот во станот на долниот кат. Уште некој огномет, далеку. Еден вресок некаде надвор на улицата ме натера да потскокнам, но веднаш го слушнав машиниот глас, а потоа и женскиот како се смеат.

Ја отклучив вратата од мојот стан, погледнав зад себе кон скалите, а потоа влегов внатре, затворајќи ја вратата и заклучувајќи ја. Бравата долу, синцирчето од резето во средина, сигурносната брава со две цевки - горе. Го залепив увото на вратата и слушав. Не можев да чујам ништо од другата страна. Погледнав низ шпионката. Таму немаше никој; само скалите, ходникот и вклученото светло.

Ја напилав рамката од вратата со прстите, ја повлеково кваката шестпати надолу, шестпати нагоре. Еден, два, три, четири, пет, шест. Шрафовите ја држеа вратата убаво стената. Го свртев клучот во долната брава шестпати. Го повлеково резето шестпати назад, повторно напред, паралелно проверувајќи ја кваката. Кога завршив со тоа, можев да почнам да го проверувам остатокот од станот.

Првата работа која секогаш ја правев беше проверка на сите прозорци, а потоа затворање на завесите, вртејќи низ станот по истиот редослед. Прво големиот прозорец кој гледаше кон улицата. Тој беше убаво заклучен. Поминав со прстите по неговата рамка. Тогаш можев цврсто да ги затворам завесите и да ја блокирам темнината однадвор. Никој не може да ме види од улицата надвор, освен ако не стојам многу блиску до стаклото. Ги проверив рабовите од завесите во случај да можам да видам делче од прозорот. Тогаш се префрлив на балконот, на двојните врати. Во лето ја разгледував и градината, го проверував периметарот на целиот сид, но во ова време од годината надвор имаше само темнина. Ги проверив бравите на вратите од балконот, ги напилав сите рабови, ја повлеково кваката шестпати. Бравата добро држеше, кваката само благо се затресе. Тогаш ја повлеково тешката завеса пред темнината.

Кујната - прозорците овде не се отвораат, но јас сепак ги проверувам. Ги спуштив ролетните. Неколку минути стоев пред фиоката, замислувајќи како точно изгледа таа внатре. Кога ја отворив, погледнав во неа - виљушките лево, ножевите во средина, лажиците десно. Ја затворив фиоката, а потоа повторно ја отворив за да бидам сигурна. Ножевите дефинитивно се во средина, виљушките лево, лажиците десно. Од каде можев да знам? Можеби нешто не сум направила како што треба. Повторно ја отворив фиоката за да проверам. Овој пат сè беше како што треба.

Потоа тоалетот - прозорецот таму е високо над сидот и заварен, ни овој не се отвора, но јас стоев

качена на шолјата и сепак ги проверив неговите рабови, осигурувајќи се дека добро е затворен, а потоа ја повлеково малата гумена завеса. Се упатив кон мојата спална соба. Овде има големи прозорци кои гледаат кон задната градина. Но завесите веќе беа добро навлечени како што ги оставив пред да заминам на работа утрово. Собата беше во целосна темнина. Собрав храброст и ги отворив завесите, проверувајќи ги широките прозорци. Имав ставено специјални брави на овој прозорец кога се доселив тука и ја проверив секоја една од нив, вртејќи ги клучевите по шестпати во секој правец за да знам дека се безбедно заклучени. Тогаш ги затворив завесите, повлекувајќи ги точно до средина каде целосно се пресретнуваат и затвораат за да не се гледа ни милиметар од темниот прозорец. Дури тогаш го вклучив светлото покрај креветот. За момент седнав на работ од креветот, дишејќи длабоко, обидувајќи се да го смирам бранот на паника кој ме напаѓаше. Имаше една емисија која сакав да ја гледам во 19.30 часот. Малиот часовник покрај креветот велеше дека е 19.27. Сакав да одам да гледам телевизија. Но паниката сè уште беше тука и покрај тоа што се обидував да се вразумам, и покрај тоа што си велев дека добро завршив сè, дека проверив сè, дека немаше за што да се грижам, дека станот беше безбеден, јас бев безбедна, јас бев дома, безбедна, уште еден ден.

Срцето сè уште ми биеше како лудо.

Со воздишка станав од креветот и се упатив кон вратата од станот за да ја почнам проверката од почеток.

Ова не може да продолжи. Поминаа повеќе од три години. Ова мора да запре, мора да запре.

Овој пат го поминав целиот процес со проверување на вратата дванаесетпати пред да се префрлам на прозорецот во трпезаријата.

Недела 16 Ноември 2003

На крајот, тоа не се случи во Ривер; повторно се случи во теретаната.

Вечерта во петокот беше малку патетична, навистина. Премногу ноќи излегување, една по друга, без време за одморање. Целиот умор полека ме стигнуваше и се чувствував исцрпено, ирационално мизерно и воопшто немав желба да одам во лов на секси вратари. Испивме по три пијачки во Пичер и Пијано, уште по две во Квинс и тоа ми беше повеќе од доволно. Сем ме погледна како да се шегував кога реков дека ќе си одам дома. Саботата ја поминав во одморање со гледање филмови на софата.

Во неделата утрото се разбудив во десет, чувствувајќи се одморено и освежено за првпат во неколку недели. Сонцето надвор сјаеше, воздухот беше ладен и мирен, денот беше одличен за трчање. Имав намера да го направам токму тоа, потоа да одам да купам некоја здрава храна и вечерта повторно рано да си легнам.

Ја отфрлив таа идеја веднаш штом излегов на замрзнатата патека. Наместо тоа, ставив чисти алишта во ранецот и ги поминав трите километри до теретаната со автомобилот.

Овој пат, јас го препознав уште пред тој да ме види. Стоеше покрај базенот, местејќи пар очила за пливање. Не грижејќи се дали можеше да ме види низ прозорецот од каде што зјапав во него, го гледав додека влегуваше во водата и кога почна да плива со фини лесни движења. Водата едвај се поместуваше додека тој ја сечеше. Го гледав додека ги пливаше првите две должини, хипнотизирана од неговиот ритам, сè додека еден човек не се препна од мојот ранец, нарушувајќи ја магијата која ме имаше обземено.

Во соблекувалната, го ставив ранецот во едно од плакарчињата, го извадив мојот трз плеер и го закачив на раката. Додека се упатував кон теретаната, го фатив својот одраз во едно од огледалата. Образите

ми беа зацрвенети, а погледот во моите очи ме натера да се вкопам во место. Господе Боже, си помислив, неспособна да ја избришам таа глупава широка насмевка од лицето, тој навистина е проклето такси.

Понеделник 12 Ноември 2007

Вечерва после работа се случи нешто необично. Необичните работи никогаш не се добри за мене. Понекогаш, кога имам добар ден, навечер можам да се присетам на нив и да се насмевам, но во моментот кога се случуваат никогаш не се добри. Дента кога во мојот стан пукна една цевка и кога водоводцијата мораше да дојде за да ја поправи, јас го доживеав најголемиот напад на паника кој некогаш сум го имала.

Сè уште не знам како го преживеав тоа.

Размислувам за вечерва затоа што во моментот сум добро. На некој начин очекувам подоцна да ме удри напад на паника, баш кога ќе бидам најмалку подготвена за него, но во моментот сè е во ред и се чувствувам добро.

Штотуку завршив со јадењето кога го слушнав тропането на вратата. Се смрзнав и целото тело ми се згрчи. Мислам дека престанав и да дишам. Мојот домофон воопшто не засвони, па или беше некој од куќата или вратата од влезот повторно не беше заклучена. Како и да е, дури и мојот живот да зависеше од тоа, моето тело немаше намера да ми дозволи да мрднам ни за милиметар. Ги почувствував солзите како ми се слеваат по образите.

Повторно тропане, овој пат малку погласно. Никој никогаш немаше тропнато на мојата врата претходно.

Видикот кон вратата ми беше чист од каде што седев на софата, па зјапав во неа и во шпионката. Светлото од ходникот кое обично продираше низ неа беше блокирано од личноста која стоеше на другата страна, кој и да беше тоа, па можев да видам само мала, темна точка.

Зјапав со толку напната концентрација како да можев да ја видам неговата крупна форма низ дебелилото дрво и го држев здивот додека главата не почна да ми пулсира и додека не почувствував трнење во прстите.

Тогаш ги слушнав чекорите како се повлекуваат нагоре по скалите, не надолу, и вратата од станот горе како се отвора и затвора.

Значи тој беше. Човекот од горе.

Го имав видено како доаѓа и заминува неколкупати, од прозорецот во дневната соба. Еднаш, тој доаѓаше баш во моментот кога јас го напуштав станот за на работа. Забележав дека вратата од влезот беше добро затворена што направи да се чувствувам малку подобро, иако јас сепак морав да ја проверам, се разбира. Велосипедот сè уште се немаше појавено во влезот, а го немав видено ни во градината, па можеби тој сепак го паркираше неговиот автомобил надвор.

Не можев да забележам некоја шема во времињата кога доаѓаше и заминуваше. Предвидливоста на госпоѓата Мекензи ме смируваше, бидејќи таа никогаш не излегуваше од дома, барем не колку што знаев јас. Таа се појавуваше во ходникот пред нејзината врата речиси секоја вечер кога доаѓав дома, ме поздравуваше и повторно си влегуваше внатре. Го слушав нејзиниот телевизор и преку сидовите. Можеби тоа ќе им пречеше на некои други луѓе, но мене не ми пречеше, мене ми се допаѓаше.

И сега, горе, господинот Непредвидлив.

Се запрашав што сакаше тој по ѓаволите. Беше речиси девет часот - не многу добро време за социјализирање. Можеби му требаше помош?

По некое време, моето дишење се смири, се врати во нормална состојба, па се запрашав дали би требало да се качам горе и јас да чукнам на неговата врата. Се затекнав како си го вртам разговорот во главата:

Ох, здраво. Ти ли тропна? Јас се туширав...

Не, тоа не беше добро - од каде можев да знам дека

бил тој? Повторно ја слушнав непосакуваната мантра во мислите: *Ова не е нормално. Нормалните луѓе не размислуваат вака.*

Еби се свету - а што по ѓаволите е нормално?

Недела 16 Ноември 2003

Знаев каде ќе биде уште пред да го видам.

Тој беше во кафетеријата, читаше Тајмс и изгледаше многу интеллигентно во белата блуза со неколку откопчани копчиња и коса сè уште влажна од туширањето.

Се двоумев, прашувајќи се дали би било добра работа да заставам и да го поздравам, но тој го крена погледот од весникот баш во тој момент. Тој не се насмева, само го пресретна мојот поглед, па јас се запрашав што би можело да се крие зад него. Се чувствував како да сум на некој почеток; како ова да беше некоја пресвртна точка. Имав шанса да заминам, но јас останав вкопана во истото место. Каењето доаѓаше дури сега.

Кога тој конечно ми се насмеа, јас се затекнав како несвесно преминувам низ фоајето на теретаната и се упатувам кон неговата маса. „Здраво“, реков, мислејќи на тоа колку глупаво звучев. „Те видов во базенот.“

„Знам“, одговори тој. „И јас те видов тебе.“ Тој го превитка весникот и внимателно го спушти на масата до неговото кафе. „Што ќе се напиеш?“

Заминувањето повеќе не беше опција. „Чај, молам.“

Тој стана за да ми ја повлече столицата, а јас седнав додека срцето забрзано ми биеше во градите. Без разлика на долгото време кое го поминав во подготвување во соблекувалната после туширањето, во случај тој да е тука, тоа не беше доволно.

Неколку минути подоцна, тој се врати со мал чајник, шолја и малку млеко. „Јас сум Ли“, рече тој подавајќи ми ја раката.

Погледнав во многу сините очи. „Кетрин“, реков.

Раката му беше топла, стисокот силен и неколку часа подоцна додека лежев во кревет, јас сè уште можев да ја почувствувам неговата миризба на мојата дланка.

Фактот што не можев да смислам што да кажам ми будеше желба за смеење - обично беше тешко човек да ме замолчи. Сакав да го прашам дали уживал во пливањето, но тоа звучеше како празен глупав муабет. Сакав да го прашам дали имаше девојка, но тоа беше премногу директно. Сакав да знам дали ме чекаше мене. Толку многу прашања, но јас знаев дека веќе ги знам одговорите на сите. Да, да и да.

„Се прашував како се викаш“, рече тој конечно. „Се обидов да погодам, но не сум бил ни блиску.“

„Па ако не личам на Кетрин, кое име би ми одговарало?“

Тој не ги тргна очите од моите ни за секунда. „Сега не можам да се сетам. Сега знам дека си Кетрин, ништо друго не е доволно добро.“

Неговиот поглед беше речиси непријатен и почувствував како црвенеам под интензитетот на истиот, па се концентрирав на сипување чај и се зафатив со мешање, ставање млеко, па уште малку додека не ја доби баш онаа нијанса која ја сакав.

„Па“, рече тој со длабоко издишување. „Воопшто не доаѓаше во Ривер од последниот пат кога те видов или јас сум немал среќа, па сум те пропуштил.“

„Не, не доаѓав. Бев зафатена со други работи.“

„Разбирам. Семејни работи?“

Тој ја тестираше територијата за да дознае дали сум слободна. „Пријателски работи. Немам семејство. Родителите ми умреа кога бев на факултет, а немам браќа ни сестри.“

Тој кимна. „Тоа е тешко. Целото мое семејство живее во Корнвол.“

„Од таму ли си?“

„Од едно мало место во близина. Се преселив оттаму во првата прилика која ја добив. Таквите мали места и

селца некогаш се ужасна работа - секој знае сè за сечиј живот.“

Имаше уште една кратка пауза која јас ја прекинав. „Значи, работиш само во Ривер?“

Тој се исклешти и си го допи кафето. „Да, само во Ривер, три ноќи во неделата. Во главно, му помагам на еден пријател. Ќе вечераш ли со мене подоцна?“

Неговото прашање дојде како гром од ведро небо, а погледот во неговите очи покажуваше мала трема која не се насетуваше во неговиот глас. Му се насмевнав и пивнав од мојот чај.

„Да, тоа би било фино.“

Кога станав да заминам, со картичката со неговиот телефонски број во џебот од мојата јакна, ги почувствував неговите очи како ме следат по целиот пат до вратата. Кога се свртев да му мафнам, тој сè уште ме гледаше. Но добро, на крајот успеа барем да се насмее.

Сабота 17 Септември 2007

Моите викенди се чудна комбинација од релаксација и стрес. Некои викенди се добри; други, не баш. Некои датуми се добри. Можам да излезам да купувам храна само на парни денови. Ако 13-ти се падне на викенд, воопшто не можам да правам ништо. Во непарните денови, можам да вежбам, но само ако е облачно или ако врне, не и ако е сончево. На непарните денови, не можам да готвам, можам да јадам само ладна храна или да подгреам нешто.

Сите овие работи имаат цел да го смират мојот мозок. Постојано, ден и ноќ, мојот мозок генерира слики од работите кои ми се имаат случено и работите кои би можеле да ми се случат. Чувството е како одново да го гледаш истиот хорор филм без да се навикнеш и без да станеш имуна на стравот. Ако успеам да ги направам работите како што треба, да ги извршам по правилен редослед, правилно да ги проверам, да

го следам точниот ритам, тогаш сликите заминуваат на некое време. Ако успеам да излезам низ вратата и со сигурност да знам дека сè е апсолутно безбедно во станот, тогаш можам да добијам неколку часа каде најлошото чувство во мене е некоја чудна непријатност, како нешто да недостига, но не можам точно да посочам со прст што е тоа. Но почесто се случува да дадам сè од себе во проверката и ако воопшто излезам од куќата, да го поминам остатокот од денот прашувајќи се дали сум направила сè како што треба. Тогаш целиот ден ми е исполнет со овие слики од тоа што би можело да ме чека кога ќе се вратам дома. Ако не тргнам накај дома по различен пат, тогаш некој ќе ме следи. Сфаќате што сакам да кажам, сликата е јасна. И не е убава.

Што и да е ова, напиќано ми е така длабоко под кожа и тука е за да остане. Одвреме-навреме се затекнувам себеси како смислувам ново правило. Минатата недела се затекнав како бројам чекори, нешто што не сум го правела со години. Тоа дефинитивно е правило без кое можам да живеам. Но како да не можам повеќе да се контролирам. Ми станува полошо, а не подобро.

Па, повторно беше сабота, на непарен датум и ми снима леб и чај. Работата со чајот беше голем проблем затоа што чајот е уште едно од моите важни правила, особено за викенд. Знај дека ако не се напијам шолја чај во осум, десет, четири и повторно во осум часот вечерта, ќе почнам да се вознемирувам и поради тоа што не сум успеала да ги направам работите како што треба, а најверојатно и од недостатокот на кофеин. Погледнав кон корпата каде мојата кесичка од осум часот наутро лежеше глупаво фрлена помеѓу лушките од домати и вчерашните тестенини. Ја имај фрлено пред да забележам дека ми е последна. За краток момент помислив да ја извадам од корпата и повторно да ја употребам. Но знаев дека ни тоа нема да функционира.

Самиот факт што бев доволно глупава за да си дозволам да ми снима чај беше доволен да ме вознемири; одлична сум во самообвинување. Знаев дека нема да

бидам способна правилно да ја проверам куќата ако излезам да купам чај затоа што денес не беше парен датум. Можеби ќе успеам да купам чај и да го донесам дома, но знаев дека во меѓувреме некој може да провали и да ме чека кога ќе се вратам.

Поминав еден час во препотување и одлучување која од двете опции беше полоша - кое правило беше поважно? Со цел да ги исфрлам сликите од мојата глава, неколкупати го проверив станот и со секое проверување грешев по нешто. Колку повеќе пати го правев тоа, толку поуморна станував. Понекогаш се заглавував вака. На крајот физички губам сила и тоа е причината поради која повеќе не можам да проверувам.

Иако еден тивок разумен глас закопан некаде во моите мисли се обидувахе да направи да биде чуен над целото тоа лудило. Тој врескаше, *ова не е нормално*.

Во петнаесет до десет, јас бев склопчена во еден мрачен агол, мала, напната топка на раб од самоуништување. Тогаш го слушнав - звукот од вратата од влезот како се затвора - правилно - и чекорите по скалите.

Пред да добијам шанса да размислам, видов шанса за бегство. Ако не можев да купам чај, можеби можев да позајмам...

Чекорите ја одминаа мојата врата и продолжија нагоре по скалите кон горниот кат. Почекав еден момент, триејќи си ги образите за да се ослободам од солзите и ги провлеков прстите низ косата. Немав време да го проверам станот. Вратата од влезот не беше оставена отворена; го слушнав кога ја затвори, дефинитивно го слушнав кога ја затвори. Морав едноставно да одам.

Земајќи го клучот од станот, заклучувајќи ја вратата само еднаш и проверувајќи ја само еднаш, се качив по скалите и заставав пред неговата врата. Никогаш претходно се немав качено горе. Во ходникот имаше еден прозорец, но никакво друго светло. Погледнав надолу кон скалите. Можев да ја видам вратата од мојот стан. Тропнав, слушајќи ја тишината, а потоа ги слушнав чекорите од другата страна на вратата.

Кога тој ја отвори вратата, јас малку потскокнав. Сè ми звучеше премногу гласно.

Тој имаше убава насмевка. „Здраво“, рече. „Добра си?“

„Да. Се прашував дали можеби имаш чај. Да по-зајмам. Мене ми снема.“

Тој љубопитно ме погледна. Многу напорно се трудев да изгледам нормално, но очајот мора да ми излегуваше од секоја пора.

„Се разбира“, рече тој. „Влези.“

Ја задржа вратата отворена и се повлече во станот, оставајќи ме да стојам на прагот, зјапајќи во неговиот грб. Во нормални околности попрво би умрела отколку да следам непознат човек во затворен простор, но ова не беа нормални околности и ако беше начин да добијам чај до десет часот, морав да се задоволам со опцијата.

На крајот од долгиот ходник имаше кујна за која претпоставив дека се наоѓа директно над мојата спална соба. Три кеси стоеја на масата во кујната и тој копаше низ нив.

„Штотуку купив чај, и мене ми снема вчера. Патем, јас сум Стјуарт. Стјуарт Ричардсон. Штотуку се вселив тука.“

Тој ми подаде рака и јас ја прифатив со најведрата насмевка која можев да ја извлечам. „Мило ми е. Јас сум Кети Бејли. Од долу.“

„Здраво Кети“, рече тој. „Те видов дента кога агентот ми го покажуваше станот.“

„Да.“ *Само дај ми го чајот, си мислев. Те молам дај ми го ебениот чај. И престани да ме гледаш така.*

„Види“, рече тој тогаш, по неколку секунди колебање. „И мене добро би ми дошол еден чај. Зошто не го ставиш чајникот додека јас да ги тргнам овие работи. Ќе сакаш ли? Или зафатена си?“

Фатена така во тесно, не можев да му признаам дека немав ништо попаметно да правам од тоа да се грижам од каде ќе дојде мојот следен чај, а покрај тоа, мојот

часовник сега покажуваше три минути до десет часот што значеше дека нема да можам да го испијам чајот навреме освен ако не го направам веднаш.

Па го направив. Најдов две шолји до лавабото и ги исплакнав. Млекото беше во фрижидерот. Ставив свежа вода во чајникот и ја сварив, го направив чајот, мешајќи и додавајќи млеко, капка по капка, додека не ја доби правилната нијанса. Стјуарт ги тргаше кесите и зборуваше за времето и за тоа колку било добро што нашол одличен стан на само неколку улици од подземната.

Ја пивнав првата голтка од чајот баш во секундата кога малата стрелка застана на дванаесет. Почувствував како почнувам да се опуштам, олеснувањето дојде веднаш, иако го пиев чајот во туѓ стан со човек кој што-туку го имав запознаено и без добро да го проверам сопствениот стан.

Ја ставив неговата шолја на работната маса во кујната, вртејќи ја рачката на точно деведесет степени од работ на масата, што не беше лесна задача со оглед на тоа што масата имаше форма на круг. Ми требаа неколку обиди пред да ја погодам како што треба. Тој ме погледна, ја крена едната веѓа и овој пат јас успеав да му се насмевам.

„Извини“, реков, „јас сум само малку... хмм. Не знам. Претпоставувам дека ми требаше една шолја чај.“

Тој ги крена рамениците и ми се насмевна. „Не грижи се. Фино е кога некој друг ќе ти направи чај.“

Седевме на масата во кујната во пријатна тишина и пиевме чај. Тогаш: „Тропнав кај тебе пред некоја вечер. Мислам дека беше излезна.“

„Навистина?“ реков. „Која вечер беше тоа?“

Тој подразмисли. „Мислам дека беше во понеделникот. Околу 19.30 - 20.00 часот.“

Девет беше, си помислив. Се обидов да не покажувам ништо на лицето. „Не сум те слушнала. Можеби сум се туширала или нешто такво. Се надевам дека не

било нешто итно.“

„Не баш. Само помислив дека би било добро да те поздравам и да ти се претставам. Сакав да се извинам ако те вознемирувам кога си доаѓам дома навечер. Понекогаш работам до доцна, никогаш не знам кога ќе се приберам дома.“

„Тоа мора да е тешко“, реков.

Тој кимна. „Се навикнувавш после некое време. Но секогаш си мислам дека сум многу гласен. Оние скали се никакви.“

„Не“, излажав. „Не слушам ништо откако ќе заспијам.“

Тој за момент ме погледна како многу добро да знаеше дека ова беше лага, но сепак ја прифати. „Па добро, сметај го ова за извинување ако некогаш ти пречам.“

Почнав да зборувам, но запрев.

„Продолжи“, рече тој.

„Вратата е“, реков.

„Вратата?“

„Вратата од влезот. Се грижам ако некој ја остави подотворена или отклучена. Понекогаш луѓето доаѓаат или си заминуваат, ја оставаат вратата отворена.“

„Не грижи се“, рече тој. „Јас секогаш проверувам дали добро сум ја затворил.“

„Особено ноќе“, потенцирав.

„Да, особено ноќе. Ти ветувам дека јас ќе ја проверувам секоја ноќ за да бидам сигурен дека е заклучена.“ Тоа звучеше како сериозна заклетва и тој ги изговори зборовите без насмевка.

Почувствував како почнувам да издишувам. „Фала“, реков. Го допив чајот и станав, повторно свесна за моето опкружување и желна да се вратам во мојот стан.

„Еве“, рече Стјуарт. Тој отвори една фиока. Зеде една мала кесичка за храна, ја наполни со кесички чај од кутијата и ја врза кесата.

„Фала“, реков повторно, земајќи ја кесичката. „Ќе купам и јас утре.“ Запрев за момент, а потоа и самата се изненадив кога реков, „Ако некогаш ти снема нешто... знаеш. Тропни ми.“

Тој широко се насмевна. „Ќе го направам тоа.“

Ме остави да направам неколку чекори пред да тргне по мене, па јас излегов од неговиот стан. „Се гледаме“, рече додека јас почнував да се симнувам.

Се надевам, рече еден тивок глас во мене.

И тогаш се случи најчудната работа на светот. Јас влегов во мојот стан, седнав пред телевизорот и изгледав еден цел филм од час и половина пред да сфатам дека воопшто не го проверив станот.

Тој мал пропуст ми го потроши остатокот од попладнето и неколку часа од вечерта.

Недела 16 Ноември 2003

До 23.30 часот, јас бев вљубена. Добро, можеби не беше љубов, можеби беше само страст. И можеби мојата перцепција беше малку замаглена од нездраво скапото црвено вино и чашата Бренди.

Ли ме чекаше во центарот на градот во осум и кога пристигна уште помалку личеше на вратар и покрај фактот што носеше костум. Овој беше прекрасно скроен, палтото само малку му се затегаше врз бицепсите, а под него носеше темна кошула. Неговата кратка руса коса сè уште беше малку влажна. Ме бакна во образот и ми ја понуди својата рака.

Додека го чекавме нашето јадење, тој зборуваше за судбина. Ми ја зеде раката во својата и помина со палецот врз горниот дел од мојата дланка, нежно, објаснувајќи ми како за малку воопшто немало да ме запознае. Како викендот пред Ноќта на вештерките требало да му биде последно работење во Ривер; како се сложил да работи и тој викенд само за да му помогне на сопственикот кој бил добар пријател.